

Gubcsi Lajos

Március

- havi ciklus

Gubcsi Lajos - Március - havi ciklus

Kiadja a G Marketing & Média Kft. Budapest, 2018

Copy right Lajos Gubcsi PhD

Edward Weston 1936-ban készült csodálatos fotója látható a címloldalon. Női akt - Nude.

Egyszerre fejezi ki a tökéletes zártságot. És így a tökéletes nyitást:

A tél magányát, a belőle kinyíló tavaszt, amely forró nyarat kínál, hogy újra elbújjon majd a lehulló falevelek végzetébe. Március. Ledöfi a ködöt, hogy aztán a visszavágó hideg újra szétszórja melegét, fényeit. A bizonytalan, csaló március. Mégis a jövő hív benne és általa.

E sorozatban első kötetem a Január - havi ciklus volt, a második a Február - havi ciklus címen jelent meg, s vártam, várom, hogy lassan kinyíljon a fotó... márciust írunk...

1.

... amikor még nem voltak nők...

Félegyházi emlék

A kályhánkban bágyadtan pislákol a tűz
A város széle szélben hideg volt a télben
S ha a sors velem csodás tréfát nem űz
Elkoptam volna a lusta, alföldi messzeségben

A sütőben tököt perzselt a kukoricacsutka
Toporogtunk körülötte vágyakkal teli szájjal
Tetején hajában párolgott a krumpli édes szaga
Az ebéd most vacsora s fordítva, nevetett nagymama

Sárban szügyig lovak hozták ki a kenyeres kocsit
S papucsban rohantunk a távoli kútra két kanna vízért
megfagyva, de sietni kellett, enni-inni ma is egy kicsit
A jég az úr télen Félegyházán, a fázás máig kísért

Ettünk, faltunk, hol zajosan, hol csendesen, megosztva
minden falatot hárman, miket a szülők s a nagyik hagytak ránk
megfosztva magukat minden édes porciótól, egy része holnapra
„Mert másnap is nap lesz, ne falj fel mindent”, ez lett a miatyánk

A város nagy volt és hatalmas a legszélső utcák végén
Ünnepnek számított a központ s ékessége, a könyvtár
A fő utca, hova ha fagyért mehettünk a nagy pénzén
havonta egyszer, forró nyáron, szebb volt az álomnál

De semmi sem számított. Várt a sulis, a gimi és a tanár
dicsérete, a táskák háton hordott kincse, a jó kis lecke
S valahol érthetetlen szavakat suttogott a jövő: Megvár
és én vele beszélgettem a párnámba minden este.

Fáj?

Gyermekem, te és ő
Őseink közöttünk
Hangok kötnek össze
Sokan egyek lettünk
... s szívek szólnak, persze

És még ők is és ti
Szorulunk egymásba
Nemzedékek teste
Múltból jövőt váltva
...egymásba keverve

Fájdalom ért és sírsz?
Fojtanád ha tudnád...
...vissza, mint a szégyent
Könnyeid tükrén át
...az elveszett Édent...

Először a porban
Legyűrt, vékony tested
Emellek magamhoz:
„A hősök is elesnek
...felnövünk a bajhoz”

Hasít a durvaság?
Engem is szaggatott
Mi fáj most?... megsúgod?
Majd csendben hallgatok
...leszek a kis húgod...

Szunnyadnak az ősök
Szótlanul vérünkben
Adtak, s téged kaptak
Nekik már nincs jelen
...te maradsz vigasznak

A jövő oly' hazug
Ez rút, az csábítás
Ne higgy a szavaknak
A tény csak a varázs
...s kik veled maradnak

A hit az örök fény:
hogy le nem verhetnek
Mert ezer év kovácsolt
Gyerekekben erőnek
Miközben megcsókolt.

2.

... és amikor már lettek...

Tű vagy, rügy

Rebbenő, lassú, várakozó a hajnal
illékony még, nem tudja, mit tegyen, adjon vagy elvegyen
napsugarat ajándékba, vagy komor felhőket széllal s esővel

Nézem a szempillám alól a párnába bújva, ahogy hajladoznak
az ágak a szellő óvatos próbálkozására, engedjenek vagy ellenálljanak
a sodrásnak.

Örök s zöld az egyik, örök, míg él és az lehet (s nem tudja, hogy örökké sosem lehet...),
hiszi: időben végtelen - míg valami szét nem rágja a gyökeret
hegyes pici tűlevele bizalmatlan, soha nem tud nagyobbra nyílni
de megtartja szívós erejét, nem bánthatja a Nap pokoli tüze sem
Nem szárad ki soha, éppen csak átszűri magán a tiszta oxigént s a mérges gázt
ennyi az élete, s szorgalmáért-szerénységéért élhet korlátlanul,
nyúlik a nap felé.
Zárt, hegyes, szúr, mint a csalán, s mégis,
éppen ezért talán
örökké él.
Örök, amíg az lehet.
S elmúlik ő is. Addig néma, zajtalan, mintha nem is lenne. „-Nem, nem múlhat el” - sírja...

Hallgatom a másik fa susogását. Vidám, csevegő kis sóhajait a hajnalban.
Hajladozik ide-oda, illegeti magát, táncot ajánl a szellőnek s alá is bújik rögvest.
Színét váltja minden nap, reggeli fényben és fojtogató melegben, csábító sugarakban,
ahogyan a napsütés ráesik az alkonyatban,
s amint a tavasz s a nyár után majd a végzet következik.
Mert ő az évszaknak él s aszerint, törvénye a körforgás
a törzsből kipattanó rügy és a föld sara között

(a napfény csábításában, melynek vakon hisz).

Rügyei, a pici mellbimbók szétpattannak és boldogságot ígérnek tavasszal.
Kinyílnak, mint az áldó nő test, s hatalmas, ölelő lombokká bomlanak nyáron.
Ám eljön a hideg első fenyegetése, s ijedten adják át egész eddigi sorsukat
sápadtan s erőtlenül hullanak alá, a porba, hova eddig hús árnyékot vetett
hajlékony testük, a milliónyi levél, tele szerelmes üzenettel: szeretlek, élet.
Ájultan potyognak a földre ősszel s bomlásnak indul az erő: mi ígélet volt,
most védtelen elmúlás. Soha nem tudták meg, mi az örök. Pajzán, színes életük elmúlt hát.
Mire megsejthették volna, visszatértek teremtmőjükhöz, isa por es hamou vogymuk.

Örökké tartó zárt tűlevél-magány, vagy bomló szín, elhaló, dús szeretet?

Szeptember végén

Még nyílnak a völgyben a kerti virágok,
Még zöldel a nyárfa az ablak előtt,
De látod amottan a téli világot?
Már hó takará el a bérci tetőt (*Petőfi Sándor*)

Kegyetlen szeptember

Még hívnak öledre az eltitkolt álmok
Még arcra borultál a testem előtt
De zárod zavartan, mit szíved vágyott
Már só sincs könnyedben, már szárad jövőd (*én*)

Én. kiben te

ÁLDOTT MINDEN PERC (Húsvétkor)

Lüktető életben a dermesztő halállal
szembefeszülni lehetetlen,
ha nem hiszünk az egyetlenben:
amelyben rajtunk túl is fénylő világ van
Vétkek közepette az örök vigaszban,
hogy a reményben csak jó s igaz van
S bár gyarlón mindig mindent elrontottunk
nem lesznek úrrá görcsök, félelmek rajtunk
Hús és vér sejtjében a vétlen, tiszta lélek
emberszívű megváltóink, kik értünk élnek
Feljük nyújtott vágyakozó, kérő kezünk
a körforgásban mi is új létet érdemlünk
Százszor is benned én
kiben te megszülettel
ezerszer bennem te
felkelő naplemente

Lüktetés

A szív egy nagy csoda
Szelíd és mégis ver
És a koszorúja
Lüktet az ereken

Jól látom e csodát
Amint nyílik s bezár
Érzem a hatalmát
Megszáll a kis galád

Faggatom, nem felel
-Ki kopog, ki kopog?
Sóhajt s eloldalog

Dicsérem, nem fülel
Véremben csordogálsz
Végzetem, hol bujkálsz?

Társvár

A végtelennek is van neve
jele: a szeretők hű szíve

kitárva a suttogó vágyra
tűzben élve bújni az ágyba

halkan hajolni a párnába
mert ott piheg társa rá várva

A végtelennek is van neme
s hogy te legyél, járj mindig vele

Karácsonyi remények

Égig érő hangulatban
Kacagva titkot keresünk
Szeretők szívébe fontan
Kitárjuk bezárt életünk

Énekes madár a szegény
S ezernyi koldus lesz gazdag
Lábra kel megint az erény
Mindenki egymásra hallgat

Csilingel a haragos szó
Az álmok valóra válnak
Visszatesz mindent a rabló

És belénk bújnak az árnyak
A halál e percben kegyes
Győz majd a Karácsony est

A részeg halála

Örömtől részegen
Letisztult életem
S bár ledöntött volna
A piák ostroma
Fölöttem állt némán
sorsom. Addig bénán
kushadt ott mellettem
Félhülyén nevettem
a káron: mit bánom?!
Ordítottam borból
sörből: a hordóból
Ki baja? Az enyém?
Kacagtam oly' hetykén
Asztal alá csúszva
elalélt álmokba

És mondom most néktek:

Az örömtől részeg
Az elmúlt húsz évem
Vízen és kenyéren
És mások jó kedvén
Mert értük élek én
Tisztán, mint a pára
Terülök párnámra
Új erőket nyerve
Fényeket kergetve

És halld meg barátom
Vigyorral a szádon
Torz, alkohol-arccal
Ne hagyj fel a harccal
Mit magadért vívsz meg
Ne gyalázd meg tested
Lelkedet se alázd
Keresd meg a csodát:
A józan életet
Ne maradj kísértet
Vad tivornyák rabja
Kit nem vár asszonya
(kit nem vár az ura...)

..... (folyt. köv.)

..... (folyt.)

Tudom, mert próbáltam
Idegen ágyakban
Korsókkal kezemben
Lenni az egyetlen
Pedig csak bús bohóc
Tűz nélkül rossz kanóc
Képzelt kedvence
Istennek gyermeke
Pedig csak másolat
Elvetélt gondolat
Mert alkohol-gőzben
Hamis a győzelem
A hegycsúcs porból van
És mocsok alattam

S egyszer csak kitörni
Magadhoz felnőni
Elhagyni múltadat
Holtrészeg arcodat
Csak az eget látni
Fényekben lobogni
Másokkal dobogni
Halk hangon beszélni
Gyerekeknek mesélni

Mint Nap kelni reggel
Békében az esttel
Csípődön más keze
Öltözöl selyembe
Szégyen helyén öröm
A pír, ha rád köszön
Áhítani élni
Rózsákba hajolni
Veled eggyé válni.

Fonodában

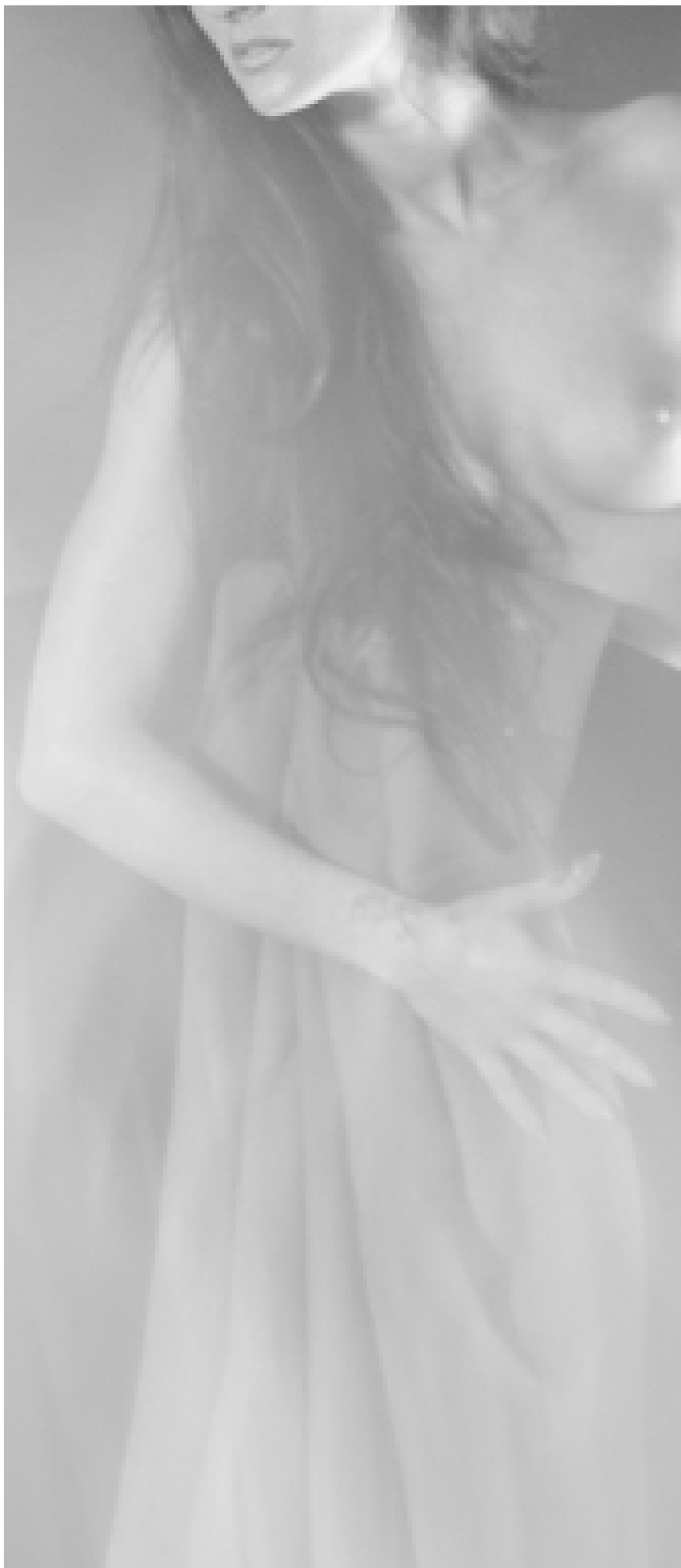
Május, ha visszatérsz a télből
A csend, ha kivonul a szélből
Álmom, ha reám borulsz arccal
Átölelsz vágyakozó karral

Röpke, mint egy pillanat
Mennyedben a bódulat
Évtizedek perc alatt
Őrzöm az illatodat

Tested buja rejtélyét
Nyugalmamnak menhelyét
hogy ne hulljak szerteszét
titkolt vágyam benned élt

Maradtál, ha elmentél
védtelen sors küldötte
(s ha hozzám ért, hozzám ért...

...lelke, szíve melege)
Rám font az élet téged
Ontsd reám kék szépséged

Krisztus lettem

Fény és árnyak között bolyongva
Lógó fejjel s emelt reménnyel
Szép az élet, ha nem haldokolva...
Fulladásig telve bódult kéjjel

Kezeink remegve szétszakadnak
S mikor már a múlt is eszméletlen
Végtelen terek nyílnak a csóknak
Bő vérünk izzik fel ereinkben

Kúszik, enyhül, feszül, lendül s lehull
Ritmusom mostantól hű rabszolga
Békül, száguld, őrjít, alél s vadul

Semmimből visz vissza az oromra
Szétfeszít, megtagad, pokolba ránt
Ölembe hull, imádja Krisztusát

Két oldal

Egedből várom a halk választ...
Szétesett szivárványok helyén
S adok érte ölelést, támaszt
S ha elém olvad, ő vagyok én

Üres lap előttem, hófehér
az egyik oldala, én szegény
sorsomhoz nem jutott meleg test
nem leszek, mit vágytam: dúr-szextett

Fordítok rajtad kis lapocska
Hátadon szép szavak halmaza
Igaz, mély, hű, mint a szerelem
Megírtam rajta az életem

Ott ragyog benned a két szemem
S a tiedben fénylik a titkos vágy
Hangosan ver szíved szívemen

Kinyílik s forró lesz puha szád
Szíved szív, öled bájban ölel
Álmodban élsz, velem töltöd el

Jó pásztor

Őrzöm az álmodat
bár nem fogom kezéd
rád hajtom arcomat
ha majd megengeded

Most még csak árnyad él
megtelik majd testtel
kacéran hozzám ér
belé ha lefekszem

Biztatlak, vágyálom
Reményem, el ne hagyj
Győzők a magányon

Mikorra kiver rad
Vágyom, hogy rám tapadj
s megjössz, bár sosem vagy

Napról Napra

Pénteken rám borultál
Szombaton cserben hagytál
Hétfőre kiverültél
És kedden elbúcsúztál
Szerdán is belém bújtál
Csütörtök árván járkál
Vasárnap ki marad rám?

Kösz!

Csókolom
Asszonyom
Tenném még
Míg az ég
Földig ér
Bennem él.

Ellentmondás, ha ellent mondok?

Te jajt kiabálsz
én felnevetek
te sírsz, zokogsz
én nem felelek
te alám omlasz
én rád se nézek
te már csomagolsz
én küldenélek
te könnyben ölelsz
én fagyban égek
te rég elmentél
Én!? nem temetlek

Te jövőt tervezel
én múltként bólintok
te dühvel terelgetsz
én gyáván osonok
te tárod öledet
én bambán elbújok
te vádlón kételkedsz
én reád olvadok
te újra kikergetsz
én érted megbomlok
te semmim sem vagy már
én könnyet nem ontok!

Te soha nem voltál
én csak álmodtalak
te csak bús lélek vagy
én legyek áldozat?
te a mennyekbe vágysz
én csendben átkozlak

te a pokolban égsz
én nevetek rajtad
te szólni sem tudsz már
én kiáltok, halljad:
te álnok szép szívem
bennem nem dobbanhatsz
többé
önzön
egyedül
csak
velem.

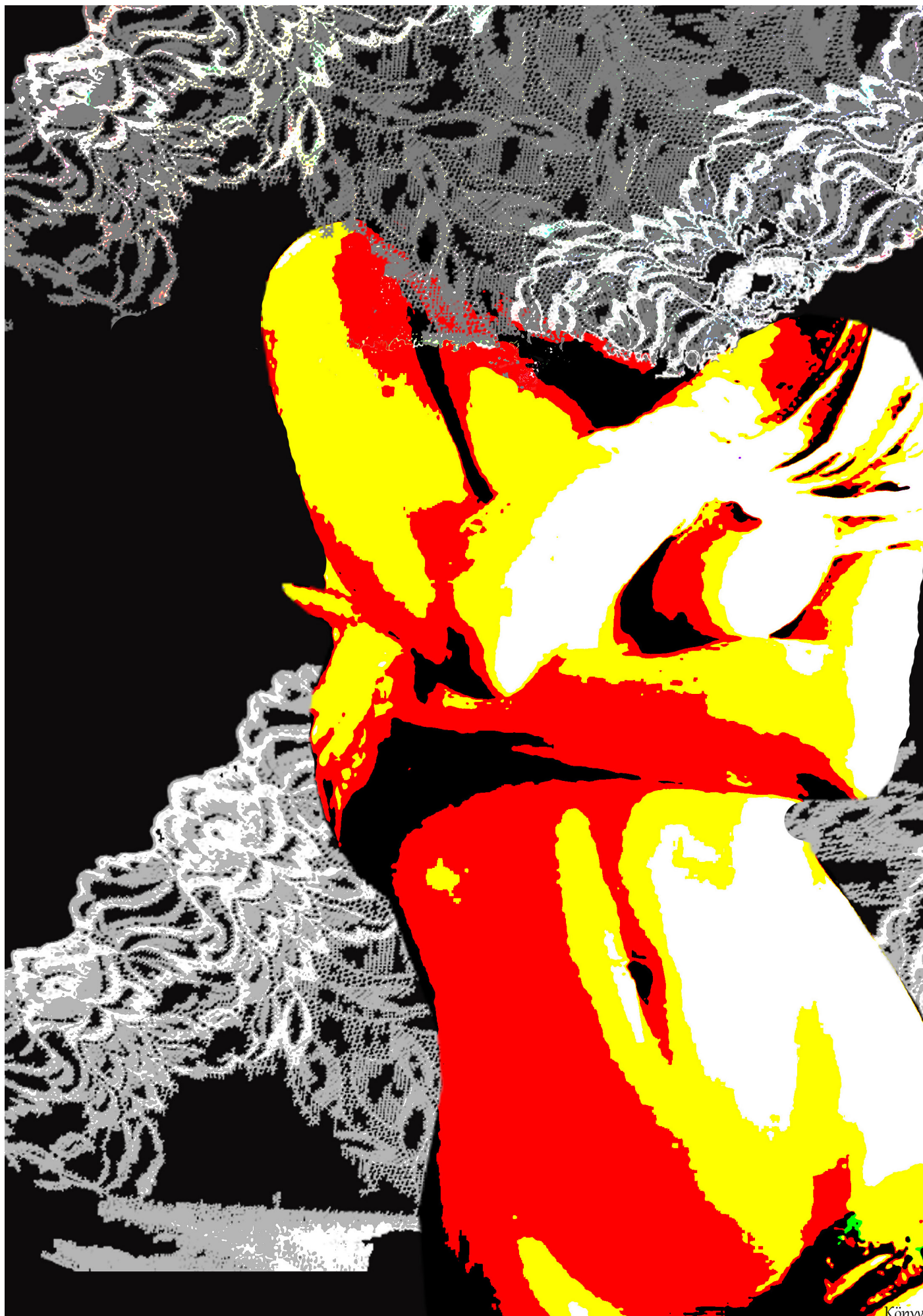
A testiség

A test is ég
lángja izzik
parazsával
messze fénylik

kéjes öröm
egybeégve
száguldozni
végtelenbe

ahol az ég
tőled lesz kék
ahol a nap

te magad vagy
izzó szíved
el nem hamvad

Kín

Egy lépés előre, két lépés meg hátra
járom a vesztegzárt, mára már hiába
csiklandoznám forrón, újra kitárt testét
- az elszökkent, hagyva rám e sötét estét

Szobámban maradt illatok
Amiktől most megfulladok
Emlékek, miket rám hagyott
Verítékemben álmodok

Utánunk nyúló mély titkok
Hamis vágyakkal telt karok
Kiömlő, forró szemérem
Felkínált testét hogy elérjem

amit csak lopva kaphatnék
szabadulnék börtönéből,
mégis szomjazom rejtekét

s innék még egyszer könnyéből
hisz csorog rám szakadatlan
volt szerelmünk halálán van

Fagyágyazás

Titkosan megszállt nyoszolyádon
billegő erkölcsök súlyával a vállamon
kutatva szemérmeden bebocsáttatásért
esendően, mint a madár hull fészkébe a tél elől
menekülve a fagyhaláltól... benned az utolsó melegért

Jobbra-balra ringa-tózva

Hullámod hegyén, ha
levegődért zihálsz
s a mélyből, a völgyből
tobzódva mennybe szállsz

a Nappal versengve
kinyíló hajlatod
mielőtt rám fénylik
gyönyörben áztatod

Rózsaszín tükörben
tündököl a világ
mint kit az Isten áld

mint a szép mesékben
hol a Hold ránk nevet
s a szél térdel előtted.

(az éj hajol elébed)

Vigasz 1.

Ha erőmet átadhatnám
éjszakákon s fényes Napnál
mikor végre rám hajolnál
mint az élet, megcsókolnál

Ha kedvemet rád testálnám
mikor abból épp' kifogynál
mikor kicsit tétováznál
mikor régen könnyben áztál

Szívd magadba friss erőmet
Minden, mim van, tied lehet
Vérző szíved felszárítom

Akarsz?, légy az őrangyalom
Igazi is, s olykor vigasz
Benned vagyok, belém bújhatsz

Vigasz 2.

Kék a zöldben a mélybarna szemű remény,
telt, puha ajkú szelídség,
a gömbölyedség csiszolt csúcsai a csípődön és a combodon,
halk szerelem,
némán feltörő, őszinte kielégülés remegő öledben,
átfonódó kar, amely erőt ad és vesz magához,
és az elsuttogott, bátor vágyak
s eközben rettegsz az elhagyástól...
- mi kell még?!

Mi kell még a büntudat
és a kisebbségi érzés,
és az öngyalázás ellen,
ha ezek ott bújnak meg nálad?
Karolj beléjük szorosan,
és gondolj rájuk rontó kedvedben

Típegve

Feszülten, mint a kereszten
óvatos, mintha nem volna
lopakodik a szerelem
belefészkel a gyomromba

szívet rajzol homlokomra
azt suttogja, jöjj el velem
mézcseppet önt a hangomba
verset ír a tenyeremen

Ám kicsit még bátortalan
négykézlábon a kisgyerek
meg-megállok zavaromban

hátra sandít és kinevet
kapaszkodik két karomba
csábítgat az égő napba

Élt 91-94

Azok vagyunk, akik voltunk.
Nem lehetünk már semmi más.
Átfolytunk száz testnyi sejten
S most csókunkban az elmúlás

digitart

Könyv István J. 2017

Igaz történet a valóságos álomban

Látok egy lányt. Gyémántot mutat. Észre sem venném az utcán,
fel se figyelnék rá, százat látok ilyent futva,
de az élet felkínálja, hogy megismerkedjek
vele, éppen akkor, amikor mindent újra
akarok kezdeni addig elrontott
életem után. A megismerkedés módja ott
felrúg minden szabályt, fél órával később tudom,
hogy bársonyba bújtatott félgömb, érzékeny melle remegve üt át a blúzon,
rejtene, de csúsztatja öntudattalan, s a padon a téren hihetetlenül puha s finom az ajka, s
sejtem már, hogy nem fogom elengedni egyszerűen,
bár félnem kellene, mi lesz, ha benne ragadok és elveszítem féltve őrzött új szabadságomat...

A lány félénk, bizonytalan, maga sem tudja,
mit akar és mit nem, s néha, nem: később gyakran
emiatt megmerevedik, bekeményít, visszalép, megtorpan,
újra kezd, forró lesz, vágyik, hisz, remél,
majd kétségbeesik. Mert mindig becsapták a végén?
A szája továbbra is olyan, mint a mézes álom,
a szeme sokkal szebb. Mellén nőttem fel egész életemben, csak nem tudtam róla. Most eljött
És a lábai közt a hajlam meglepően mesés, kecses és szép ív, diadalívem, mondom maganak,
néma lassúból a vad vágásra való átváltást akar s tud,
s ahogy képzeletem csapongásaiban kezdem megismerni, kiderül,
hogy kivételesen bájos és arányos, csalogató és megtartó
ott lent minden, a mohó vágyakozást nyíltan és tisztán feltárva
esztétikai értelemben is. Mert ez így művészet, alkotás, Isteni teremtmény
S még hozzájött a szerény és átlagos lánytól az
addig soha nem
remélt vad bujaság. Még ne ébredj, szemem. Mesél az álom.

Szorgalmas lány, szeretne kiemelkedni
abból a visszarángató, nehéz helyzetből, amelyben felnőtt -
de mert nem tanulta meg, hogy bízni kell magában
és csak magában,
el kell vele hitetni, hogy többre képes felfelé. Mely irányról nem is hallott...
Vonakodva, de enged ebben, s kisebb csodákat
produkál kitáguló értelme.
Nem beszélve szexuális haladásáról.
Abba kellene már hagyni, nagyon elhúzódik
s veszélyes, hiszen belém karol, rám hajol
és felébredek.

(folyt.).....

Ideákba illően tisztességes, elemi ereje, hogy
nem csaphatunk be másokat, a szeretett emberünket.
Voltak, maradtak kis hazugságok és elhallgatások kölcsönösen,
én sem szeretek hazudni, nem is szoktam, de tudok, ha kell,
a lány is, hiszen nő... de születetten mentes
az átverési hajlamoktól, a hazudozástól,
tisztá, ártatlan szeme rögtön elárulná a zavart -
és nekem éppen erre van szükségem, hogy kimásszak bepiszkolt
életemből.

És továbbra is nagyon szeretem, ahogy rám hajol, összezárja
szűkre a combjait, s talán nem is tudja,
hogy ezt még éppen serdülő, testére kíváncsi
lány korában tanulta meg hasra fekve, s azért szereti ennyire,
mert összeszorított combjaival maga tudja szabályozni
és élvezet felé lendíteni a saját - egyébként rejtett,
tehát megtalálhatatlan - pici varázspontjait.
Csak ő ért hozzá.

Hozzáérttem én is, de csak ő ért hozzá.

Nem áltattam. Nem akartam feleséget, sem benne,
sem másban, volt már egy, volt kettő is.
Ő viszont azt érdemli, hogy hites társ és anya legyen.
S belém kapaszkodott két, árván maradt, gyámolt gyermekem.
Ezért el- elváltak útjaink, éppen akkor és úgy,
ahogyan kell: ahogyan előre láttam. Nem törekedtem rá,
hogy így legyen, de így volt megírva,
legalábbis az én életemben. Úgy ment el, hogy mindig
magában tartott, vitte magában férfiasságom minden jelét,
erejét, vonzó vonását. Nem szakadt ki belőlem,
ezért bennem maradt ő is.

A többi nagy léptékek sorozata. Nem tudom, mi hozta
vissza hozzám több hullámban is, összes kétségbeesése és könnyzáporai után.
Nyilván az, hogy el sem ment.

A könnyáztatta utakon jól látszanak a még fénylő cseppek visszafelé mutatva.

(folyt.).....

Aztán nagy lett a baj. Távolra szakadt tőlem gyakran, mert a gyámolt árva gyerekeknek volt elsőbbsége, nem láthattam az életét s keserveit, kínjait és vívódásait. Rabláncba tekeredett, a magány fájdalom-láncába, üveges szemű magányba, otthon, titokban, mindig, s már útban hazafelé is, az üres kis lakásába.

Mert - és ezt értettem - most ő nem az volt már, aki mindaddig. Kizuhant a közelségből. Féltem a nőt. Olyan súlyos változáson, traumán, önrontásokon szoktak keresztül menni a magány szomorú lovasai, hogy azok kiszámíthatatlan módon másfelé terelik egész egyéniségüket. Kívül rekedtem ezen az ábrándokat és álmokat elűző úton.

Ő azonban óhatatlanul bennem maradt, bár azt az elárvulást, amit megélt, nagyon nehezemre esett a távolból megsejtenem és majdnem látnom, ha és amikor mégis rám talált, visszajött, belém bújt, rettegtem, hogy újra elmegy és megöregszik fiatalon, és akkor hogyan beszélgetünk majd szeretetről - de néztem és látni akartam, mert azt hittem, ha néha testével magára vont: segíthetek neki azzal, hogy vagyok... hogy megmaradtam a sok bajban, és vágyvilága helyet talál nálam és bennem. Mert bizony így lett ez: valami olyan szeretetre volt szüksége, amit *úgy* csak nálam kaphatott meg. Ha nem így lett volna, már rég kiírtuk volna a fejünkből egymás nevét.

Holott a viaskodások közben is tudtam, gyámoltjaim mellé állva és pártját fogva és velük törődve és nekik élve, hogy ... igen, bevallom, egyedül maradván is sokáig éreztem az ujjaim és a nyelvem hegyén nőm alácsorgó édes ízeit, a tisztaságot, mely átszivárgott onnan belém, s végül a magába rántó vágyat, mely olyan csodálatos módon váltott át összeomló rángatózássá és elfojtott sóhajokká. S aztán szünni nem akaró láncolattá rándult és omlott le a teste. DE némán, titokban felsóhajva és szinte rejtve a levegőért kapkodva...

Mert talán ilyen volt az élete is korábban: egy elfojtott sóhaj, mely soha nem mert fel- és kiszabadult örömvöltéssé válni. Félt a kitörő örömtől, s hogy hamar véget ér? Vagy nem is kaphatja meg?

Tiszta puhasága és csendje egész életemben kísérő emlékem maradt - combja és benne a rejtekhelyem pedig vigaszként és támaszként szolgált nekem, mert vissza akartam már térni a világban bolyongó útjaimról.

Hogy újra meghallhassam az első pici nyögdecselést, az éppen formálódó hangokat.

Ajándékot kaptam, nagyobb, mint valaha is reméltem.

És közben társul szegődött hozzám a csend simogató keze.

Nőknek, férfiaknak

Ne hidd, hogy a téllal jég jön és fagyhalál
De hidd, hogy a tavasz ugrásra készen áll
Ne hidd, hogy az ősz csupa lucsok és sár, lom
De hidd, hogy a Nap érted kel fel minden nyáron

Ne hidd, hogy a széllal szemben többé már nem lehet
De hidd, hogy feledve is örök szívedbe ég a szerelmed
Ne hidd, hogy megvetnek az istenek s bűnödért szenvedsz
De hidd, hogy várnak rád, hívó szavukra hozzájuk elérhetsz

Ne hidd, hogy ha majd fölötted rí a fekete gyász
Ne hidd, ha papok skandálják az utolsó bús imát
Ne hidd, hogy vége, ha a lezáró rögöt dobják le rád...
De hidd: míg élsz, s ha nem, lent érted dobog édesanyád
(*november 1.*)

Könyv István:

Ölelés 4.

Urnádba zárva őrzöm

Urnám legyél te, úrnőm, csak te s most utoljára
Miért fárasszam magamat a ködös jövő képével?
Mély s tátongó a tested, s mintha mindig engem várna
telítve vággal, dúsan áradó, bomló szenvedéllyel

Úrnőm, légy az urnám, hamvamat majd szorítsd
kebledre, szorongva - ez lesz ránk záruló percünk
Szerelmes veritékoddal oldozz fel, maradj még kicsit
S majd mint lepel fedje egymást egybeforró ölünk

Végső menhelyem benned lelem, zárj magadba
élvezem csendben rám borított, simító szárnyadat
mely angyalokhoz repít, viszem eltitkolt álmodat

és szárítsd fel könnyemet, olvaszd reszkető mosolyodba
Mámor, orgia, lázban égő hév emléke omlik karjaid közé
porból lett testem most válik e búcsúban a te testeddé

Emlék

Ez idén elkényeztetett az ősz
Régen zavart a puha elmúlás
Ma a napfény mindent legyőz
Szépen simítja rám ódon aranyát
Levetem a ruhám, mind egy szálig
Pőreségre bírok nevető lányanyákat
Rábújnak szívemre hófehérpiros orcáik
Megosztom velük az olthatatlan szikrákat
Farkas, ha túlélte a fagyhalált, a gyilkos ólmot
Bátrabb, mint az Isten, amely éhséggel verte meg
Megbocsátom Neked, hogy elvetted egyszer az álmot
Ha százszor is, halkan és érintetlenül, a térdemre ültetlek
Az ősz durva lesz nemsoká, vackát óvná a kutyától az ordas
Bárány a dúvaddal? – kérded -; az egek alatt a napomon vagy

*(idézve a „Jó kedvedben teremtetél” című,
2002-ben megjelent albumomból)*

Erotikus hangokon

Hangszerem kezébe ím' adom
Remegjen a hárfa lágy húrja
Száz szólam tör fel a torkodon
S felzeng a nádnyelves oboa
Angyalok küldötte, Dalnokom:
Ágyunkban mennyei harsona

Vissza a hangom'

(magamban üzenem, mert nincs kinek átadnom...)

milyen szomorú, mennyire üres érzés hallanom, amint elúszik a távolba a hangom, s nem jön a visszhang...? vagy az én visszhangom, vagy a másé, mintha nekem jönne vissza... és milyen rettenetes előre tudni, hogy végül tényleg elmegy majd a hangom... szótlán leszek, süketnéma... már csak látok... és nincs ott senki... mert szivárvány volt az is... vak vagyok tehát és süketnéma... úgy kezdődött, hogy egyszer nem jött meg a visszhang... és ez lett belőle... mikor szólsz végre hozzám? A saját hangodon. Az enyémen hallom a tiedet, de ez ámítás, hazugság... hangzavar... a színlelt s az elfojtott hang úgy zavar. Nincs visszhangom, nincs senki, aki viszonzná.

Ami előttem áll, annak nincs teste. Kényelmesen belém olvad, és nincs semmije. Leül, hátra dől, fekszik már, hív, csalogat, de mindhiába. Látom, hogy nincs semmije, főleg nekem kellő teste sincs.

És azt is érzem, hogy lelke se. Nincs múltja és jövője. Nem az enyém, de mindig velem van. Áthatol rajtam és megengedi, hogy én is ezt tegyem vele, bármikor, éjjel-nappal, ködben-fagyban, határon innen és túl. Ennél tovább nem kísér, ha messzebbre utazom - úgy látszik, itt nőtt belém és mellém a tágabb hazámban: csak a Kárpátokon belül, a Balkán hegyeitől északra, erre felénk, a bácskai síkság déli aljáig, a Lomnici-csúctól Duna-Tisza torkolatáig, Vereckétől Pozsonyig van velem. Ha kimegyek innen, el se köszön, nem jön velem. Idegenek közé nem tart velem.

Szeretném látni a szemét, de kivehetetlen, soha nem tudok egyenesen szembenézni vele, mélyen be a pupillái közé, hogy végre leleplezhessem: aha, láttalak már máskor valahol testedbe bújva, a pupilla mindent elárul mindenkiről. De semmit sem látok a szeméből sem. Fogalmam sincs, milyen az arca. Jó lenne egyszer gyönyörködni benne, ha már ennyire vittem, hogy el nem hagy soha. Akkor viszont miért nem lebbenti fel végre a fátylat?

Szeretném egyszer megfogni a kezét, de ott sincs semmi. Olyan elvileg nincs is, hogy nincs semmi, mert valami mindig van, legalább egy kis levegő, oxigén. Még a légüres térben is van valami, mégpedig a nagy, hatalmas üres tér. Itt azonban, a keze helyén az ég adta világon semmi sincs. Kitaláltam a nagy cselt. Jó, nincs teste. De lelke kell, hogy legyen! Hiába rejti. Megidézem, ehhez értek. Megidézem magamban akkor is, ha nincs neki.

Behunyom a szememet és nagyon erősen koncentrálok. Nagy hiba volt. Még az eddigi semmi is úgy eltűnt, mint a kámfor. Csak a rossz érzés maradt utána és a kétségbeesés, hogy ez hogyan lehet. Eddig mindig velem volt, most viszont a semmijének a semmijét sem látom. A semmin túli dimenzióba is képes volna követni a fantáziám, de eltűnt... Kinyitom a szememet, suttogok némán – hogyan nevezik, ha az ember teljesen némán suttog? -, az erőlködés látszatát is kerülve, hátha így visszajön, látva szerény kétségbeesésemet. Jele sincs, nincs meg a semmim.

Sokszor jártam már így, ezzel az igyekvő megidézéssel és azzal, hogy a nyilvánvaló – és átlátzó - szomorkodással próbálom zsarolni: mutassa meg magát. Mindig kudarccal ért véget. Rá kell bíznom a pillanatra és főleg órá, hogy eldöntse, mikor van ott velem s mikor nem zavar. Ezt rosszul látja. Éppen akkor zavar, ha nincs bennem, értem, fölöttem. Csak lefekvéskor tér vissza, amikor felhúzó a pizsamámat és nyakamba a takarót. Váratlanul megjelenik, ugyanolyan, mint volt.

Fekszik mellettem, érte se kell nyúlnom, úgyszincs ott, belém olvadt, feltámadt bennem lét nélkül. A kezemet felesleges meresztgetnem érte. Soha nem fogom elérni. Tudom, hogy szőke a barna haja így feketén, és a gyönyörű kék szeme is olyan zöld, mint az óceán, vagyis haragos barna, sőt színváltó, kiismerhetetlen. Így fogok meghalni, soha nem tudom meg, hogy a teste

... a teste ruganyos-fesztes, vagy olvadó-bársonyselyem. A magasságáról még csak képet sem tudok alkotni.

Hogyan is lehetne, nincs és nem volt, nem is lesz soha?

Évtizedek alatt adott neki életet az életem. Magam sem tudom, ezért nem fogom elárulni, hány testből tevődött össze, alakult ki és vált százakból ezen egyetlen egy megfoghatatlanná. Soha be nem vallom, mikor milyen nyelven beszélt hozzám – nem az anyanyelvére gondolok, hiszen ez könnyen behatárolható a magyar-német-angol-orosz szóvilágba -, hanem a nyelve ízére, érintésére, zamatára, akkor, amikor a nyelv éppen, hogy némán küzdi magát előre. És tőlem senki meg nem tudja, milyenek voltak a színek, a hangok, az érintések, amelyek megszülték őt. Amelyekből áll most is, hogy előttem áll. Kényelmesen belém olvad, és nincs semmije. Leül, hátra dől, fekszik már, hív, csalogat, de mindhiába. Nincs és nem is lesz.

Ezt hazudom magamnak, hogy védekezzek nemléte ellen. Nincs nélkülem. Vagyis nincs. Csak azok vannak, akikből áll.

Könyv István:

Ölelés 1.

3.

... és amikor mások vannak már

2002. 09. 09.

Szép jövő és új remény
Valóvá vált álmaink
Bölcsőnkben egy kis legény
Róla szóltak vágyaink

Gőgicsélő kis csoda
Hihetetlen és igaz
Könny csöppen az arcomba
Szenvedésekért vigasz

Anyából áll s apából
Mégis más: mint senki más
S ha kipattan a kiságyból
Szélvész lesz és száguldás

...

Sejtről sejtire egyre fel...
És bár fognánk még kezét
Bánj felnőttként Előddel!
Szeresd kinyíló értelmét.

(2017. 09. 09.)

Az ember megfejthetetlen jellemében benne van minden szeretet is, amit életében kapott. Viszi magával titokban és talán tudattalanul. Használja, ahogyan tudja. Vele tartanak a gyönyörök is, amikben részesült. Oly halkan élnek ott benne, hogy szavukat soha nem hallani, még csak suttogásnak sem nevezhetők. De benne vannak tetteinek emlékei, sőt azok másoktól érkezett visszahatásai is.

És bár nem tud róla, az új életet teremtő önfeledtség pillanatában, majd később, az együtt töltött évek során ezeket mind átadja, átörökíti gyermekeire is. A szeretés képességét és befogadását - feltéve, hogy van neki ilyen. Márpedig van, ha ki nem irtották.

Átadja gyerekeinek az összes megbecsülést, sőt még a szerelmeket is, amik érték és amiket magából kisugárzott. Minden sugara tovább él, erőt ad a tőle születetteknek Mindegy, hogy szépen ír-e ezekről. A fő, hogy szépen éljen. Ez az utódok tiszta, bő forrásvize.

Gubcsi Lajos Országos
Széchenyi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtárában megjelent albumai, könyvei

Gubcsi Lajos: Március - havi ciklus
<http://mek.oszk.hu/17500/17501/>

Gubcsi Lajos: Krisztusi korban - Alleglória – 30 éves A Magyar Művészetért Díjrendszer
<http://mek.oszk.hu/17400/17494/>

Gubcsi Lajos: Werbőczy vastörvényén nincs pecsét, 1517 13 ördögi év, 4. kötet
<http://mek.oszk.hu/16300/16302>

Gubcsi Lajos: 10 éves király trónol, 1516 - 13 ördögi év, 3. kötet
<http://mek.oszk.hu/15000/15089>

Gubcsi Lajos: Koronánk a nászajándék, 1515 – 13. ördögi év, 2. kötet
<http://mek.oszk.hu/15000/15079>

Gubcsi Lajos: Magyar pokol, 1514 – 13. ördögi év, 1. kötet <http://mek.oszk.hu/12200/12297/>

Gubcsi Lajos: Február – havi ciklus
<http://mek.oszk.hu/15000/15005>

Gubcsi Lajos: Félvörös Félhérosz
<http://mek.oszk.hu/13600/13662>

Gubcsi Lajos: Mr. 52 fok
<http://mek.oszk.hu/13700/13727>

Gubcsi Lajos: Bezár – (semper fidelis per se)
<http://mek.oszk.hu/13900/13930>

Gubcsi Lajos: Hazudj, s a bíró is megsegít – Jus gladii
Egy karaktergyilkosság története
Döbrögieknek
<http://mek.oszk.hu/10400/10408/>

Gubcsi Lajos: Jut eszembe... ami kimaradt
<http://mek.oszk.hu/12500/12529>

Gubcsi Lajos: JANUÁR – havi ciklus
<http://mek.oszk.hu/13600/13661>

Gubcsi Lajos: Kórpótlási jogüzérek - Szociokrimi
<http://mek.oszk.hu/12200/12291/>

Gubcsi Lajos: Leányálom
<http://mek.oszk.hu/12500/12519>

Gubcsi Lajos: 13 ördögi év – A máglyától Mohácsig
<http://mek.oszk.hu/12500/12518>

Gubcsi Lajos: 1514 – Magyar pokol (opera és rockdráma librettója)
<http://mek.oszk.hu/12300/12381/>

Gubcsi Lajos: A Magyar Művészetért – 25 éves gyermekem
<http://mek.oszk.hu/11200/11262/>

Gubcsi Lajos: Nyitott boríték
<http://mek.oszk.hu/10900/10946/>

Gubcsi Lajos: Őseink, gyermekeink
<http://mek.oszk.hu/10400/10409/>

Gubcsi Lajos: Felnőtt állatmesék
<http://mek.oszk.hu/10400/10407/>

Gubcsi Lajos: Hű szó, háborgó
<http://mek.oszk.hu/10400/10410/>

Gubcsi Lajos: Legényregény
<http://mek.oszk.hu/08600/08677/>

Gubcsi Lajos: Korom Magyarország fölött - 2004-2010
<http://mek.oszk.hu/08400/08497/>

Gubcsi Lajos: Elég lett, ELÉGETT
<http://mek.oszk.hu/07700/07792/>

Gubcsi Lajos: Egy kun Budán és Pesten
<http://mek.oszk.hu/07700/07793/>

Gubcsi Lajos: Elég, ami ELÉG
<http://mek.oszk.hu/06600/06608/>

Gubcsi Lajos: IV. Üzenet Erdélyből
<http://mek.oszk.hu/03400/03498/>

Gubcsi Lajos: Dallam az éjben
<http://mek.oszk.hu/05700/05773/>

Gubcsi Lajos: Ajánlott – Levelek Orbán Viktornak (részletek)
<http://mek.oszk.hu/05800/05833/>

Gubcsi Lajos: III. Üzenet a végekről – Délvidék
<http://mek.oszk.hu/03400/03497/>

Gubcsi Lajos: A szabadság népe
<http://mek.oszk.hu/03400/03496/>

Gubcsi Lajos: Az ég felé...
<http://mek.oszk.hu/03400/03499/>

Gubcsi Lajos: Summa - 55 évem ha ha 110 lesz - Lírai regény
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02426/>

Gubcsi Lajos - Gubcsi Anikó: A csillagokban Bubik István.
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02355>

Gubcsi Lajos: I. Üzenet a végekről – Felvidék
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01950>

Gubcsi Lajos: II. Üzenet a végekről – Kárpátalja
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02324>

Gubcsi Lajos: Üzenet Erdélyből
<http://www.mek.oszk.hu/01600/01651>

Gubcsi Lajos: Az élet túlsó oldala
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01947/>

Gubcsi Lajos: Jó kedvedben teremtetél...
<http://mek.oszk.hu/02500/02576>

Gubcsi Lajos: Istentelenül
<http://mek.oszk.hu/02500/02575>

Gubcsi Lajos: Haza szerelem
<http://mek.oszk.hu/02500/02574>

Gubcsi Anikó-Gubcsi Lajos: Aranykönyv - A Magyar Művészetért
<http://www.mek.oszk.hu/01700/01741>

Gubcsi Lajos: Posztumusz
<http://mek.oszk.hu/02700/02785>

Gubcsi Lajos: Magyar parasztság a Kárpát-medencében
<http://mek.oszk.hu/02500/02577>

Gubcsi Lajos: Valaki dobog a szívemen
<http://mek.oszk.hu/02500/02573>

Gubcsi Lajos: Szem, fényvesztés
<http://mek.oszk.hu/02500/02578>

Gubcsi Lajos: A kommunikáció napja 1998
<http://www.mek.oszk.hu/00100/00141>

Gubcsi Lajos: After the Bargain

Gubcsi Lajos: 4 nap, amely megrengette az országot
<http://www.mek.oszk.hu/01500/01508>

Gubcsi Lajos: Four days that shook Hungary
<http://mek.oszk.hu/14600/14621/>

Gubcsi Lajos: Rész a Nagyfalon – Kína
<http://mek.oszk.hu/14600/14607/>

Gubcsi Lajos-Tarafás Imre: Das unsichtbare Geld
<http://mek.oszk.hu/14600/14618/>

Gubcsi Lajos-Tarafás Imre: A láthatatlan pénz
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02442/>

Gubcsi Lajos szerkesztésében megjelent könyvek:

1000-1100 years ago – Hungary in the Carpathian Basin
<http://mek.oszk.hu/09100/09132>

1000-1100 évvel ezelőtt – Magyarország a Kárpát-medencében
<http://mek.oszk.hu/09100/09186>

From the Noon Bell to the Lads of Pest
<http://mek.oszk.hu/09400/09426>

A déli harangszótól a pesti srácokig

Gubcsi Lajos: For the Homeland onto Death

Gubcsi Lajos: A hazaért mindhalálig

Zenés művek:

Gubcsi Lajos – Benkő László: Ismét Vereckénél – Rákóczi ballada

-DVD:

https://www.youtube.com/watch?v=p-ES82MZh_0

<https://www.youtube.com/watch?v=FmZ79vtXH7c>

-CD: <http://mek.oszk.hu/12500/12529/mp3/>

Ökrös Csaba – Gubcsi Lajos: 1514 – Magyar pokol (opera librettó szövege)
<http://mek.oszk.hu/12300/12381/>

Gubcsi Lajos-Nagy Tivadar-Role együttes: Dózsa – 1514, rockdráma

Hiányzol

Elveszett nap volt. Az eleve reménytelen fajtából. Ilyent ugyan nem ismerek, de ez a nap győzni látszott. Száz apró-cseprő kis dolog, ilyen az élet, ha nem akar előre menni aznap. Nincs-semmi-dolgom folyamatos végzésével henyéltem az ágyon. Amúgy is régóta zavar, hogy nem jön ihlet íráshoz. Világos, hogy kiírtam magamat, ennek a korszaknak is vége, eltartott éppen – éppen! – 20 évig, csendes, észrevétlen búcsúzásba torkollott. Nőkkel kezdődött, úgylis végződik, a kettő között tényleg semmi sem jelentős... A hiány némán vissza se köszön, gondoltam, s nem volt ellene kifogásom. A plafon kezdett elfordulni tőlem. Hátra volt még néhány száz teendő aznapra, megérdemeltem némi pihenést holmi mennyezetek utálkozása közben is.

Nem tudom, miért – nyilván a fenti érzések miatt – váratlanul élesen eszembe jutott Kornai János mérföldkő könyve, A hiány. 30-40 évvel ezelőtt jelentette meg. Miért ilyen messziről közelített a szocializmus várható bukása felé? Nem merte kimondani jóslatát? Vagy ő sem lehetett biztos benne, csak a remény csillogott előtte csábítóan, Lillaként? (Azért az eléggé árulkodó, ha Kornaitól egyetlen másodperc alatt Lilláig jutok el.)

Jó most abbahagyni az írói-költői korszakot. Egymás után próbálkoztam rátapadni ragyogó ötleteimre, s minddel kudarcot vallottam az elmúlt évben. Jó lett volna végig írni legnagyobb tapasztalatom terét, *A Nőt*, de elhagytak a képek, s rájöttem, kifejeztem már mindet. Szerettem volna *apaságomba* menekülni, s mivel az első gyerek születésétől a legutóbbi világra jöttéig éppen negyven év telt el, egy egész történelmi korszakot megírhattam volna a *gyereknevelés* ürügyén, a munkás-paraszt forradalmi rendszerváltástól egészen a fülke-forradalom újabb rendszerváltásáig, beleértve a közöttük lappangó változatlanságot. Apaként mindent tudok, ami egy könyvhöz kell – de rájöttem, hogy senkit sem fog érdekelni egyetlen jó tanácsom sem, és zavart az ásításuk. Már előre. Áthidaló ötletem támadt, ha már történelmi korszakokat pedzegetek: *Száz év magyar magány* itt a Kárpát-medencében, de már csak a közepébe szorulva, levágott szárnyakkal. S izgatott is, mi történt velünk e száz év alatt, 1918 és 2018 között az ellenségek gyűrűjében, magunkból önmagunk elszánt ellenségét kinevelve közben. Magához ragadott, hogy megírjam a Trianon traumát egy átlagos magyar szemszögéből és számára. De túlbecsültem képességeimet, e téren nem vetekedhetek kiváló történészekkel, politológusokkal. Volna éppen kedvem

hozzá, ha belegondolok abba a sok átkozott langyosságba, ahogyan elsétálnak a bennünket minden nap kísértő nemzeti gyász mellett oly sokan. Lebecsülve annak hatását minden mai tettünkre is... Ha likvidálják egy család felét-kétharmadát, azt a családfő vagy az anya észre sem veszi?... s a testvérek falatoznak tovább?... így szokott lenni?...

NO Trianon – TriaNONO. Még az alcímet is megalkottam a száz év magyar magányhoz, de félretettem öregebb időkre, mikor már nem köt le a jelen, s merenghetek a múltba teljes energiámmal.

... Most a plafonnál és Kornainál tartok. A Hiánynál. Hm. A hiány – ha belegondolok, s éppen ezt teszem – kifejezetten pozitív kategória, fogalom. Kifejezi, hogy van valami, nyilván sok dolog, ügy, kapcsolat, amit szeretünk, akarnánk, ennénk, ölelnénk, néznénk s zsebre tennénk – mindez majdnem a mienk, lehetne az, csak most éppen másként alakult... s hiányzik... talán nagyon. S ha hiányzik, rajta! Már tudjuk, hogy kellene, hogy vágyunk rá. Akarjuk hát! Próbáljuk meg. Érjük el, teremtsük elő, vonzzuk magunkhoz. A hiány ösztönző erő, egyáltalán: Erő. Gondolt-e arra Kornai János, hogy nem a kínzó elégtelenséget elemzi, hanem a cselekvés forrását? Hogy nem a szocializmust – vagy minek is nevezzük...? -, mint elapadt forrást, annak kínzó elégtelenségeit elemzi, hanem a vele szembeni lázadást alapozza jó mélyre. Feltárja a bukást. Mert ha valami lényeges hiányzik – s mennyi minden? -, akkor miért tűrjük el ezt? Ha egy társadalom újabb és újabb hiányt szül, akkor ki- és felneveli a lázadást önmagával szemben. Hisz' az ember nem azért egyenesedett fel s vállalt kemény munkát állati múltját elhagyva, hogy ezért cserében egyre több mindentől megfosszák a vezetni képtelenek, a csalók, a nemzetárulók, a bábú-bábok. Mert ők azzal szembesítenek bennünket a kínzó hiányteremtéssel – igen, oly' károsak, hogy teremtik a hiányt, szükségszerűen -, hogy mi magunk nem érünk semmit, nem is érhetünk el semmit sem.

Hiányoznak meg nem írt könyveim, pótolhatatlan...

Az ágyon fekvemben egyszerre átvillant rajtam ezer látomás, kiismerhetetlenül kavargott a megfeythetetlen képek tömege. Mind hiány volt, de nem láttam őket pontosan. Csak magát a hiányt, a hiányukat. S hirtelen annyian voltak, hogy a fent említett erővel fellöktek az ágyról. Pattantam, mint a rugó. Azon másfél másodperc alatt, míg gerincemről a papucsomra álltam, felragyogott az ég, teljes fényével rám sütött.

Hiányzol! Hiányzol! Ez az.

Hiányzik mindenki és minden, s bár még nem is tudom, hogy vannak, hogy kik ők s mik, másfél másodperc semmire sem elég konkrétan, de már tudom, hogy ezren vannak és millióan. Ennyi arc, élmény, tárgy, évszak, fa az erdőben, a csikorgó bakancstalp a hóban, egy simítás váratlanul, a lesuhanó síléc veszélyei, a küzdelem az ötösért matekból, a lány, aki szeretett, de soha életemben nem láttam, az egy kilós vajpuha bífisztekszelet Argentínában, amit ott már soha nem találunk elém, a pofon, amit nem mertem visszaadni az engem ért ütésért.

Hiányzol, ismeretlen, akin kipróbáltam a gyávaságot s hozzád sem mertem szólni, pedig ölelni szerettelek volna. S te is, bátorság, amikor előttem vertek egy nőt Belgrádban s le mertem teperni a fickót, s még azt is elviseltem, hogy utána ketten együtt estek nekem. Ma is megtenném? Hiányzol kedvesség, amit csak feleségeken lehet megtanulni – igen sok embernek 1 is elég ehhez, más meg a közelébe se jut soha. Hiányzol, Szent Anna-tó, mert hiába mentem át a heggyerincen, másodszor már nem vártak ott újabb ismeretlen székely lányok a befogadó ölükkal, ismeretlenként is szeretetüket adva, vágyukat feltárva.

Hiányzol jövő, amit részegen sokszor lenyeltem a torkomon. Hiányzol jó szülém, mert nem nyújtottam azt, amit a jó gyerek nyújt. Hiányzol sok pénz, mert bár ledér lányként könnyen nekem adtad magadat, soha nem tudtalak megtartani. Hiányzol jelen, mert hűtlen vagyok hozzád s mindig a jövőt nézem és látom helyetted – de tebenned is!: és ez szóljon javamra. Hiányzol gyerekkor, mert mindent tudtam, amit most, de még ártatlan voltam.

Gyerekkorom csak egyetlen bámulatos bővítménnyel tágult (bámultam is tágra nyílt szemekkel mindig, ha tehettem): a női áldásokkal. Csak ezek miatt lehettem képes a márciusi ciklusra is, mindenre, amit e könyv takar érzésekben, érintésekben, érzelmekben. Egyszer majd azok is a hiánylistára kerülnek? Vagy belevésődtek örökítendő sejtjeimbe, génjeimbe – s ha így, akkor végül semmi sem hiányzik.